

Arrest

nr. 217 196 van 21 februari 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. SAMPERMANS
Koningin Astridlaan 46
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 25 juni 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 juni 2018 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op de vraag tot horen van 14 november 2018.

Gelet op de beschikking van 4 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 juni 2018 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 juni 2018 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor de duur van drie jaar.

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de redelijkheidsplicht. Ze meent verder dat er sprake is van een schending van de materiële motiveringsplicht.

De Raad stelt vooreerst vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bevat ook een motivering in feite. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt voldoende dat de inhoud ervan de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gesteld dat voor het vrijwillige vertrek geen enkele termijn is toegestaan, wat de verzoekende partij in geen geval betwist. De gemachtigde geeft in de eerste plaats aan dat betrokkene niet mee of niet heeft meegewerkt met de overheden: na de afhandeling van haar regularisatiedossier op 23.03.2018 aan de hand van een onontvankelijkheidsbeslissing heeft zij zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert. De gemachtigde geeft vervolgens aan dat betrokkene in het document ‘hoorrecht’ verklaart dat zij twee minderjarige kinderen heeft op het grondgebied waarbij hij wat artikel 8 van het EVRM betreft, erop wijst dat uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat beide kinderen, net als betrokkene zelf, illegaal op het grondgebied verblijven. Er wordt in de bestreden beslissing gesteld dat het hele gezin België dan ook dient te verlaten zodat er geen sprake is van een verbreking van de familiale banden en dat het hele gezin samen een nieuwe toekomst kan uitbouwen in het land van herkomst dan wel in een derde land. De gemachtigde oordeelt dat een schending van artikel 8 van het EVRM op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk is. Er wordt in de bestreden beslissing verder aangegeven dat betrokkene verklaart een terugkeer naar haar land van oorsprong niet te vrezen maar wel niet te kunnen terugkeren omdat haar twee kinderen in België verblijven waarbij de gemachtigde oordeelt dat gezien het hele gezin illegaal in België is een schending van artikel 3 van het EVRM niet kan worden aangenomen. Er wordt ook nog aangegeven dat de gemachtigde in zijn verwijderingsbeslissing rekening heeft gehouden met de bepalingen van artikel 74/13. De gemachtigde wijst er ten slotte op dat betrokkene op 11.04.2018 onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst voor gewone diefstal met verzwarende omstandigheden + poging en vereniging van misdadigers, feiten waarvoor zij later mogelijk veroordeeld kan worden. Er wordt in de bestreden beslissing geconcludeerd dat gezien de maatschappelijke impact van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene wordt geacht te openbare orde te kunnen schaden.

Waar de verzoekende partij stelt dat in de bestreden beslissing niet afdoende wordt gemotiveerd waarom het inreisverbod wordt opgelegd voor de duur van drie jaar en zij niet in de mogelijkheid wordt gesteld om de exacte reden te begrijpen waarom er in haar geval niet werd gekozen voor een inreisverbod van kortere duur, stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gemotiveerd omtrent de duur van het inreisverbod. De gemachtigde geeft in de eerste plaats aan dat betrokkene niet mee of niet heeft meegewerkt met de overheden: na de afhandeling van haar regularisatiedossier op 23.03.2018 aan de hand van een onontvankelijkheidsbeslissing heeft zij zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert. De gemachtigde geeft vervolgens aan dat betrokkene in het document ‘hoorrecht’ verklaart dat zij twee minderjarige kinderen heeft op het grondgebied waarbij hij wat artikel 8 van het EVRM betreft, erop wijst dat uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat beide kinderen, net als betrokkene zelf, illegaal op het grondgebied verblijven. Er wordt in de bestreden beslissing gesteld dat het hele gezin België dan ook dient te verlaten zodat er geen sprake is van een verbreking van de familiale banden en dat het hele gezin samen een nieuwe toekomst kan uitbouwen in het land van herkomst dan wel in een derde land. De gemachtigde oordeelt dat een schending van

artikel 8 van het EVRM op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk is. Er wordt in de bestreden beslissing verder aangegeven dat betrokkene verklaart een terugkeer naar haar land van oorsprong niet te vrezen maar wel niet te kunnen terugkeren omdat haar twee kinderen in België verblijven waarbij de gemachtigde oordeelt dat gezien het hele gezin illegaal in België is een schending van artikel 3 van het EVRM niet kan worden aangenomen. Er wordt ook nog aangegeven dat de gemachtigde in zijn verwijderingsbeslissing rekening heeft gehouden met de bepalingen van artikel 74/13. De gemachtigde wijst er ten slotte op dat betrokkene op 11.04.2018 onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst voor gewone diefstal met verzwarende omstandigheden + poging en vereniging van misdadigers, feiten waarvoor zij later mogelijk veroordeeld kan worden. Er wordt in de bestreden beslissing geconcludeerd dat gezien de maatschappelijke impact van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene wordt geacht te openbare orde te kunnen schaden. De gemachtigde besluit dat betrokkene niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden en dat gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde een inreisverbod van drie proportioneel is. Door louter voor te houden dat niet afdoende wordt gemotiveerd aangaande de duur van drie jaar kan de verzoekende partij geen afbreuk doen aan bovenstaande concrete motivering inzake de duur van het inreisverbod waarbij rekening wordt gehouden met haar individuele situatie.

De verzoekende partij betoogt dat zij op 11 april 2018 onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst waardoor ze in de onmogelijkheid verkeerde om haar situatie en die van haar kinderen te regulariseren. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij met voormeld betoog geen afbreuk kan doen aan de vaststelling dat zij geen bewijs levert dat zij op hotel logeert en dat zij zich na de afhandeling van haar regularisatiedossier op 23 maart 2018 niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn, met name binnen de drie werkdagen, nu dat zij pas op 11 april 2018 onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst, aldus ruim na de drie werkdagen vermeld in artikel 5.

Waar de verzoekende partij betoogt dat er rekening moet gehouden worden met het gegeven dat zij vier kinderen heeft waarvan er twee in Italië geboren zijn, één in Nederland en één in België, stelt de Raad vast dat zij in het document 'QUESTIONNAIRE' van 13 april 2018, dat zich in het administratief dossier bevindt, zelf verklaarde geen familie te hebben in België maar enkel twee minderjarige kinderen in België te hebben waarmee in de bestreden beslissing uitdrukkelijk rekening is gehouden. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat haar overige twee meerderjarige kinderen in België zouden verblijven noch blijkt enige indicatie waar deze zich zouden bevinden.

Bovendien wordt met betrekking tot de meerderjarige kinderen opgemerkt dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM, Onur v. het Verenigd Koninkrijk, 2009; EHRM, Slivenko v. Letland, 2003; MOLE N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97). Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten. In casu beperkt de verzoekende partij er zich toe aan te geven dat haar meerderjarige kinderen geboren zijn in Nederland en Italië maar de verzoekende partij toont hiermee echter in geen geval aan afhankelijk te zijn van deze meerderjarige kinderen, noch dat deze kinderen afhankelijk zouden zijn van haar. Er is bijgevolg geen sprake van familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd. Gelet op het gebrek aan een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM - waarbij aangestipt moet worden dat de verzoekende partij in het kader van haar hoorrecht op 13 april 2018 slechts melding maakte van haar twee minderjarige kinderen - kan de gemachtigde niet verweten worden hierover niet gemotiveerd te hebben.

De verzoekende partij wijst er verder op dat één van haar dochters, met name J. E., niet de Macedonische nationaliteit bezit en niet met zekerheid gesteld kan worden dat deze minderjarige dochter eveneens naar Macedonië kan aangezien ze geen staatsburger is van Macedonië. Ze merkt ook op dat zowel zij als haar partner en kinderen niet in Macedonië geboren zijn en elders zijn opgegroeid en dat twee van haar kinderen in België naar school gaan. In casu stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat het kind J. E. niet de Macedonische nationaliteit zou hebben. Niettegenstaande de verzoekende partij laatst werd verhoord op 13 april 2018 heeft zij dit gegeven op geen enkel moment ter kennis gebracht. Het bewijs dat kind J. E. niet de Macedonische nationaliteit bezit, toegevoegd aan het verzoekschrift, werd slechts voor het eerst in het kader van haar beroepsprocedure voorgelegd en werd aldus niet ter kennis gebracht aan de gemachtigde vóór het

nemen van de bestreden beslissing. Bijkomend wijst de Raad erop dat het niet aan hem als annulatierechter toekomt om de thans voorgelegde stukken in de plaats van het bestuur te beoordelen. Hoe dan ook moet vastgesteld worden dat in de bestreden beslissing de belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM in geen geval beperkt is tot het land van herkomst Macedonië. Er wordt immers uitdrukkelijk gesteld dat dat het hele gezin samen een nieuwe toekomst kan uitbouwen in het land van herkomst "dan wel in een derde land" waar de verzoekende partij echter niet op ingaat zodat zij er geen afbreuk aan kan doen. De Raad stelt verder vast dat de verzoekende partij met de loutere stelling dat zowel zij als haar partner en kinderen niet in Macedonië geboren zijn en elders zijn opgegroeid en dat twee van haar kinderen in België naar school gaan geen afbreuk kan doen aan de concrete motieven in de bestreden beslissing en de motivering aangaande artikel 8 van het EVRM. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat de bestreden beslissing bovendien niet tot gevolg heeft dat het recht op onderwijs van de kinderen in het gedrang komt. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk opgemerkt dat het hele gezin samen een nieuwe toekomst kan uitbouwen in het land van herkomst dan wel in een derde land. De verzoekende partij toont in geen geval aan dat er onoverkomelijke taal-, cultureel of sociaal gebonden hinderpalen bestaan die de voorzetting van het schooltraject in het land van herkomst of in een derde land onmogelijk maken noch dat er in het land van herkomst geen onderwijs kan worden verkregen.

In zoverre de verzoekende partij stelt dat begrip 'het belang van de immigratiecontrole' een zeer vaag begrip is, stelt de Raad vast dat zij eraan voorbij gaat dat in de bestreden beslissing wordt aangegeven dat zij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn, dat zij geen bewijs levert dat zij op hotel logeert en dat zij op 11.04.2018 onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst voor gewone diefstal met verzwarende omstandigheden + poging en vereniging van misdadigers, wat zij in geen geval betwist, en de gemachtigde aangeeft dat dit feiten zijn waarvoor zij later mogelijk veroordeeld kan worden. Waar zij erop wijst dat er nog geen definitieve veroordeling is en de kans bestaat dat zij wordt vrijgesproken waardoor het onredelijk is om deze redenen een inreisverbod op te leggen, wijst de Raad erop dat de gemachtigde bij het opleggen van de duur van het inreisverbod over een discretionaire bevoegdheid beschikt en de verzoekende partij niet aantoot waarom het onredelijk zou zijn van de gemachtigde om te verwijzen naar de het aanhoudingsmandaat gezien dat het gegeven dat de verzoekende partij (nog) niet werd veroordeeld wegens inbreuken op de strafwet, de gemachtigde niet verhindert om op basis van de vastgestelde feiten op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen. Het vermoeden van onschuld belet in geen geval dat een bestuur bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening houdt met feiten die niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 11 juni 2015, nr. 231.531). Gelet op het voorgaande toont de verzoekende partij dan ook niet aan dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze is overgegaan tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar.

Waar de verzoekende partij stelt dat er kan afgezien worden van het opleggen van een inreisverbod om humanitaire redenen, wijst de Raad erop dat in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt te willen voorhouden, artikel 74/11 in casu niet in een loutere mogelijkheid tot het afleveren van een inreisverbod voorziet. Voormeld artikel bepaalt immers het volgende: "De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen: 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd". Deze wettelijke bepaling maakt geen melding van het woord "kan", maar stelt uitdrukkelijk "gaat gepaard", wat geen keuzemogelijkheid inhoudt. Zulks blijkt ook uitdrukkelijk uit de voorbereidende werkzaamheden "De beslissing tot verwijdering moet gepaard gaan met een inreisverbod als er geen termijn om het grondgebied te verlaten is toegekend (...)" (Parl.St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/001, p.7).

De verzoekende partij betoogt nog dat voor zover de verwerende partij zou opmerken dat zij steeds om de opheffing van het inreisverbod zou kunnen vragen, deze mogelijkheid tot opheffing slechts theoretisch is en dat zij in de praktijk geen enkele garantie heeft dat zij na een periode van drie jaar terug toegelaten zal worden op het Belgisch grondgebied. De Raad wijst er hierbij op dat de vraag of de verwerende partij zal ingaan op een eventuele vraag om opschorting of opheffing – dit overeenkomstig de afzonderlijke procedure voorzien in artikel 74/12 van de vreemdelingenwet - in casu een louter hypothetische kwestie betreft, die thans geen uitstaans heeft met de bestreden beslissing. Ook de vraag of de verzoekende partij na drie jaar terug toegelaten zal worden in België, betreft een louter hypothetische kwestie.

Waar de verzoekende partij ten slotte stelt dat zij door het inreisverbod van drie jaar wordt ontrukt aan de samenleving waarin zij gedurende de voorbije jaren duurzaam verankerd raakte, moet de Raad

vaststellen dat de verzoekende partij deze voorgehouden duurzame verankering in geen geval staaft en er bovendien aan voorbijgaat dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat het hele gezin samen een nieuwe toekomst kan uitbouwen in het land van herkomst dan wel in een derde land en dat op het eerste zicht een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk is.

Gelet op het voorgaande laat de verzoekende partij na aan te tonen dat de bestreden beslissing niet zou steunen op deugdelijke motieven, geen feitelijke motivering zou bevatten die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van de bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren of kennelijk onredelijk zou zijn.

Een schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de redelijkheidsplicht en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel lijkt ongegrond.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 14 november 2018 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt te worden gehoord, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst te worden gehoord. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening worden gehouden. Ter terechtzitting van 29 januari 2019, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 29 oktober 2018 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *“VzP stelt geen bijkomende informatie van de dominis litis gekregen te hebben en verwijst naar het oorspronkelijke verzoekschrift. VwP sluit aan bij de beschikking van de Raad en verwijst tevens naar haar verweernota.”*

2.2 In de mate waarin de verzoekende partij heeft gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar heeft gemaakt dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting verwijst naar het verzoekschrift en verder geen opmerkingen plaatst omtrent de beschikking van 29 oktober 2018, laat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gelden dat de verzoekende partij op die manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen. Door het louter refereren aan het inleidend verzoekschrift kan bezwaarlijk afbreuk worden gedaan aan de in de beschikking *d.d.* 29 oktober 2018 opgenomen grond.

De middelen zijn, in de mate waarin ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU